

Mijn weekblad

Redacteur Ton Oosterhuis

De vakantiemaand is aangebroken. Daarom deze week wat reisherinneringen in *Mijn weekblad* en tevens de tweede puzzel bijlage.

Mijn reis met de Tarakan

Soms valt over een zonnige jeugdherinnering plotseling de zwarte schaduw van de actualiteit, ook al hebben die twee weinig met elkaar te maken. Dat overkwam mij onlangs bij het lezen van een kort berichtje in het weekblad *Elsevier*. Het meldde dat Wieteke van Dort graag zou zien dat op het ereveld te Loenen een monument wordt geplaatst voor de 215 Nederlandse militairen die in 1942 door de Japanners zijn vermoord op het eiland Tarakan.

Tarakan? Dat was ook de naam van een schip van de SMN. Daarmee werden in de laatste jaren voor de Tweede Wereldoorlog kampeerreizen naar Noorwegen georganiseerd voor leerlingen van middelbare scholen. Ik was een van de gelukkigen die in 1939 mochten meevaren. Het schip was oorspronkelijk ingericht voor reizen van Indonesische hadjis naar Mekka. Dat merkten we bijvoorbeeld aan de toiletvoorziening. Maar de reis was schitterend. Het was mijn eerste buitenlandse reis en een onvergetelijke week. Ter herinnering aan deze reis dus maar een foto van het vertrek van deze Tarakan.

Een reis naar Rome in goed gezelschap

Vijftig jaar geleden maakte ik in het gezelschap van een groepje lyceumleerlingen een leerrijke reis naar Rome. De groep pubers van het Charlois Lyceum werd begeleid door een paar leraren, maar die konden wel wat extra versterking gebruiken, dus mocht ik als vader van één van de leerlingen meereizen. De leiding berustte bij de leraar Latijn (Van Heck), maar ook de lerares Geschiedenis (mevr. Kok) was van de partij. Ze sleepten ons langs kerken en tempels, ruïnes en musea. Het was onvergetelijk.

Zoals ik al wel vaker deed legde ik mijn herinneringen aan deze reis vast in een aantal sonnetten. Er is één bij over mevrouw Kok die haar uitgebreide kennis van de kunstgeschiedenis met ons deelde. Wie schetst mijn verbazing toen ik haar vijftig jaar later weer ontmoette, nu als medebewoonster van de Villa Maja, het verzorgingshuis waarin we onze laatste jaren slijten. Daar heet ze nu mevrouw Agnes Schoufour. De wereld is toch maar klein.

Ode aan mevrouw Kok

*Nu veertien regels voor signora Kok,
die veertien dagen kennis met ons deelde
en ook al wat begrijpen bij ons teelde
voor Giotto, Renaissance en Barok.*

*Wij volgden trouw, als was 't aan moeders rok,
de rondgang langs de kunsten, heel die weelde
van schilderijen en van marmeren beelden
die Rome's rijkdom zijn tot aan de nok.*

*We kennen Sixtus, Julius de Tweede
en wat ze voor de Renaissance deden.
We weten: elk figuur z'n eigen kleur.*

*En dat we nu met andere ogen kijken
en zelf ons inzicht verder nog verrijken,
danken we haar: zij opende de deur.*